

MEISJESLEVEN

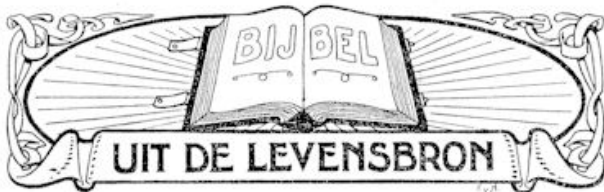
CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

KERSTFEEST.

Want gij weet de genade onzes Heeren Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijne armoede zoudt rijk worden. 2 Cor. 8 : 9.

Kerstfeest... genadefeest.

Wij, menschen, zijn ontzettend arm, wanneer God ons niet rijk maakt.

Zonder God in de wereld te zijn, dat is armoede en gebrek te lijden.

Gij kunt dat ook wel zien, als gij maar om u heen kijkt. Zie maar eens, hoe, vooral in onzen tijd, de menschen hun best doen, om rijk te worden, terwijl ze toch doodarm blijven. Rijk in geld, rijk in genot, rijk in eer, gij hebt het maar voor het kiezen. En wat laat dit alles toch arm.

Voorreest is alle aardsche bezit zeer wankelbaar; we kunnen het verliezen. En dan — hoe weinig voldoening geeft het.

Zie maar eens naar de radelooze wereld van onzen tijd. Wat een onvrede en onrust! Wat een strijd en ellende. En de arme, dwaze menschen zoeken het overal. Ze zoeken het zelfs in den godsdienst, maar dan 't liefst in een heidenschen godsdienst en Tagore wordt verheerlijkt, alsof hij nu de nieuwe profeet zou zijn met een nieuwe blijde boodschap.

Als heel de wereld, alle aardsche bezit, niet zoo nameloos arm liet, waarom zou men dan nog zoo zoeken? En waarom jaagt zoo menig een radeloos van het eene genot naar het andere, als er in dat genot een diepe bevrediging gelegen was?

Het is om te schreien, zóó arm is de wereld en zóó arm zijn de menschen zonder God.

Die arme menschen willen dat niet weten, ze trachten steeds weer, hun armoede te verbergen. En, waarlijk, ze weten ook niet, hóe arm ze wel zijn, al moeten ze ook tot de erkentenis komen, dát ze arm zijn.

God alleen kan ons leeren, hóe arm we zijn en dát Hij het ons leert is *genade*.

Nu weet ik niet, lezeres, wie gij zijt; misschien zijt ge wel een van die rijken, die den zegen van een Christelijke opvoeding deelachtig zijn geworden. Misschien hebt ge 't wel van buiten geleerd, dat gij arm zijt, heel arm.

Maar dat is niet genoeg. Wij moeten onze armoede kennen bij *ervaring*, want dan *weten* we eerst en dan kunnen we met die armoede ook geen vrede meer hebben.

Wie zich eerst als een zondaar of zondares voor den Heere geplaatst ziet, wie zijn eigen schuld en zonde kent, die weet, dat hij arm is, zóó arm, dat er een wonder moet gebeuren, een wonder van genade, om die armoede in rijkdom te veranderen.

Wij, koningskinderen, zijn bedelaars geworden, die omzwerfen ver van het Vaderhuis. Wij hebben het leven verbeurd en de zaligheid. Wij zijn onder den toorn Gods. Ons heden is arm en onze toekomst is nog armer.

Wisten de menschen het maar. *Wilden* ze 't maar weten. *Wilden* ze zich hun armoede door Jezus maar laten zeggen.

Nu het weer Kerstfeest zal zijn, het genadefeest, nu zullen er weer duizenden wezen, die, willens blind, hun armoede niet zien.

En dan kunnen ze ook den schat van rijkdom niet zien, dien Jezus hun biedt.

Dat is het groote wonder, dat wij, armen, rijk kunnen worden.

Gods Zoon, Die rijk was, is arm geworden, opdat Hij armen zou rijk maken.

Ook dat is genade.

Wij hebben zoo vaak het Kerstevangelie gehoord, en misschien zijn we wel geeindigd, met alles heel gewoon te vinden. Het Kind in den stal, de herders op het veld, de engelen daarboven, we voelen ons er niet meer door ontroerd.

Maar wel, als we onze armoede kennen.

Dan zien we ook den rijkdom van Hem, die arm wilde worden.

Hij verliet den hemel en werd mensch. Hij, Gods Zoon, wilde liggen in de kribbe, de armste der armen. Hij kwam om te lijden en om te sterven; Hij nam *onze* armoede, Hij droeg *onze* schuld, de straf, die ons den vrede aanbrengt was op Hem en door Zijne striemen is ons genezing geworden.

Hij nam onze armoede en Hij gaf ons Zijn rijkdom. Wie nu eigen armoede bij ervaring kent, gaat op den Kerstdag naar Bethlehem en staart vol verbazing op het Goddelijk wonder. Hij leert ook op den Kerstdag bij de kribbe roemen in de genade Gods. Hij dankt voor al den rijkdom, die hem door de genade van onzen Heere Jezus Christus gegeven wordt. Hij voelt zich zóó rijk, dat hij zijn schatten met volle handen uitdeelt, zonder ooit armer te worden. Waar hem-zelf genade bewezen werd, predikt hij genade en waar hijzelf in Bethlehem rijk gemaakt werd, brengt hij anderen naar Bethlehem.

Zijn rijkdom maakt hem niet hooggevoelend, maar houdt hem nederig. Zijn rijkdom maakt heel zijn leven rijk en heerlijk; de bedelaar werd een koningskind, maar schaamt zich niet, in 't gezelschap van andere bedelaars in zijn rijkdom te roemen.

Wat beteekent ons Kerstfeest toch vaak weinig. De arme wereld wordt er menigmaal niet rijker door.

Er is een weinig licht en glans, er zijn feestliederen en Kerstuitdeelingen, en dan gaat ons leven weer den ouden gang.

't Kan elken dag ook geen Kerstfeest zijn.

Weet ge, waarom er zoo weinig invloed van der Christenen Kerstfeest uitgaat? Omdat wij, Christenen, zoo onwaarachtig zijn.

Wij laten zoo weinig blijken van onzen rijkdom; ach, wij *zijn* vaak niet rijk.

Kerstfeest, dat is immers alleen maar naar de Kerk gaan en den lofzang van Zacharias en Maria meezingen. Dat is misschien ook de Kerstfeestviering van een Zondagsschool meemaken.

Och, wij arme, arme, slechte menschen!

Als wij onze armoede maar *wisten*, als die armoede ons maar uitdreef naar Bethlehem, als wij dáár maar rijk vandaan kwamen, ik zeg u, de wereld zou *vol* worden van groote blijdschap en allen, die nog niet bij Christus geweest waren, zouden afgunstig zijn om zulk een gelukkig leven.

Maar daar mankeert het nu juist aan; we kennen de grootte van onze armoede niet en we komen niet in Bethlehem, we komen er niet eens op den Kerstdag.

Ja, we gaan naar de Kerk en dat behoort ook zoo, maar o, wij arme, *slechte* menschen, wij komen er niet toe, om van uit die Kerk naar Bethlehem op te gaan.

We zien het Kerstfeestwonder niet meer, en we zien het genadewonder niet meer.

Laat het weer anders worden met ons.

Hier zijn wij, armen, en dáár is Christus de Heere, die rijk was en arm werd.

Hier zijn wij met ons goede leven, onze genoegens, onze pretjes, ons werk, ons huisgezin, en dáár is Christus... in den stal, in doeken.

Hier zijn wij met onze zonden, onze twisten, met ons zoeken van eigen grootheid, ook soms in de Kerk en in de partij, hier zijn wij met onze kleinzieligheden, onzen nijd, onze afgunst, onzen werelddienst, onzen zinnenlust, met héél onze groote armoede, en dáár is Christus, die arm werd en zich aan 't kruis liet slaan, die in den dood ging, opdat Hij de kracht der zonde in ons zou breken, opdat Hij den dood in ons zou overwinnen.

Hier zijn wij met onze ziekten en ellenden, met onze tranen en klachten, met onzen kommer en onze zorg, met ons graf en onzen dood, en dáár is Christus, die de zieken genas, de pijnen stilde, de klachten deed verstommen, den dood zijn prikkel ontnam en het licht van boven deed schijnen in het donkere graf.

Kerstfeest, Kerstfeest, komend Kerstfeest, wij zijn zoo arm, maar wij zullen naar Bethlehem gaan naar den rijken Christus.

Wij zullen Hem smeeken om genade.

En dan, als wij zien, als wij ervaren, hoe rijk wij zijn geworden, zullen we 't uitjubelen, zóó blij en zóó vreugdig, dat een verbaasde wereld een nieuw wonder te aanschouwen krijgt.

O, wat zou het zijn, als allen, die zich naar Christus noemen, eens Kerstfeest vierden.

Dan zou de wereld bijna te klein zijn, om onze vreugde te bevatten. Dan zou de genade van onzer

Heere Jezus Christus aan ons geopenbaard worden zóó heerlijk, zóó overweldigend, dat het zou klinken over de aarde: Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.

*
*

Waarom gedragen wij ons toch niet als Koningskinderen?

Waarom doen we altijd weer, of we bedelaars zijn? Dat is niet de genade Gods, dat wij, van onze armoede bevrijd, nog steeds zoo armoedig voor den dag komen.

Rijk, rijk, rijk zijn we!

Wij allen?

Ja, wij allen, als we *weten*, dat we arm zijn in onszelf en als we ook *weten* de genade van onzen Heere Jezus Christus, die kwam, om ons rijk te maken.

Zullen wij daar allen eens aan denken, als het weer Kerstfeest zal zijn?

Zullen we allen met onze armoede eens naar Bethlehem gaan?

Zullen we allen, als we dáár rijk zijn geworden, elkaar eens vertellen, hoe rijk we ons wel voelen?

En zullen we in ons leven, na Kerstfeest, dan ook eens heel dien schat van rijkdom openbaren?

Laat de arme wereld dien schat eens zien.

Laat dien schat eens zien aan uw omgeving, in uw huisgezin, onder uw vriendinnen, in uw werk.

En dan, als u gevraagd wordt, hoe gij, die toch zoo arm waart, zoo rijk zijt geworden, och, spreek dan van Hem, die in Zijn groote genade arm wou worden, daar Hij rijk was, opdat Hij ons, armen, rijk zou maken.

Wijs armen dan den weg naar Bethlehem.

Roept uit den Heer der Heeren
Der armen trouwe Vriend.
Die armen moeten leeren
Wat tot hun vrede dient.
De treurenden vergeten
Hun angst en droefenis
En al wat arm is, weten
Dat daar een Heiland is.

K.

Amerika. Als ik kon, ging ik beslist eens voor een poos naar Amerika, om te onderzoeken wie en

wat de Amerikaansche vrouw nu eigenlijk is. Want kort geleden lazen we, hoe een Amerikaansche senator en een Spaansche dichter de vrouwen van Amerika te lijf gingen (in figuurlijken zin dan) en nu komt in „Onze Gids” een Amerikaansche lezeres een en ander uit haar nieuw vaderland vertellen om te bewijzen, dat de Amerikaansche vrouwen lang niet zorgeloos en lui zijn. 't Zal daar wel net zijn als hier: dat je eigenlijk nooit iemand ontmoet, waarvan je nu kunt zeggen: dat is het type van *de* Amerikaansche of *de* Nederlandsche vrouw. 'k Heb zoo'n idee, dat de menschen in het buitenland, die ons land de eer aandoen er notitie van te nemen, zich de Nederlandsche vrouw voorstellen als een blondharig, blauw-oogig, niet al te fijn gebouwd vrouwelijk wezen, dat den ganschen lieven dag ploetert en plast, wellicht gekleed op zijn Monnikendams of Markens, om toch maar de spreekwoordelijk geworden Hollandsche zindelijkheid eer aan te doen. Wat zoo'n buitenlandsche dan voor oogen zal opzetten, als ze eens werkelijk niet *de* Nederlandsche vrouw, maar Nederlandsche vrouwen van allerlei soort en aanleg ziet! En zoo zal iedere beschrijving van het Amerikaansche, of, ruimer genomen, van het buitenlandsche vrouwenleven, wel niet meer dan een deeltje van de werkelijkheid weergeven.

De Amerikaansche lezeres van „Onze Gids” schrijft dan aldus haar indrukken neer:

Als ik de menigte vrouwen des morgens ons huis voorbij zie gaan, denk ik vaak: wat levensdoel zouden die vrouwen toch hebben? want niet alleen ongetrouwde, maar ook de getrouwde vrouwen gaan naar de fabriek om te werken. Ik denk, dat dit komt omdat Amerika een ongestadig land is; werk is er dan ook in overvloed te doen. Maar men heeft zoo gauw een werkstaking, om niets legt men zijn arbeid neer en dan kan zulks weken en maanden duren voor het weer bijgelegd is, intusschen raakt het geld op. Wij hebben hier zeven jaar geleden zulk een groote werkstaking gehad, die meer dan twintig weken heeft aangehouden en dan nog in het hartje van den winter. Velen zijn daarbij achteruitgegaan, en menig huisgezin leed stille armoede, of moest dan ontzaglijke schulden maken, waar men nu nog wel voor moet werken om ze te vereffenen. Ja, een ieder weet wel wat noodig is! Wat nu de Amerikaansche vrouw betreft die niet in een fabriek werkt, zij heeft ook een werkzaam leven, want men heeft soms werk in huis te doen van deze of gene fabriek waar men vroeger werkte als jong meisje. Ik geloof niet dat hier eene vrouw is, die nooit in een fabriek heeft gewerkt. Al is men ook van eene rijke familie afkomstig, toch gaat het jonge meisje naar de fabriek, hetzij voor wever of winder, iets moet zij doen. Aan de laan waar wij wonen staan